



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 425/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o., Košická 37, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 55 Er 440/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o., Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 55 Er 440/2011, EX 738/11.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 55 Er 440/2011, EX 738/11 o vymoženie trov súdneho konania vo výške 324,13 €, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 77,54 € a predbežných trov exekúcie 102,00 € má postavenie povinnej.

Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi 26. augusta 2011.

Sťažovateľka 15. marca 2013 podala na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie, pretože podľa jej právneho názoru nie je povinnou v exekučnom konaní.

Konanie o zastavení exekúcie trvalo neprimerane dlho – 2 roky.

Okresný súd uznesením č. k. 55 Er 440/2011-43 z 20. januára 2015, ktoré bolo sťažovateľke doručené 17. marca 2015, exekúciu zastavil a súčasne rozhodol o nepriznaní trov konania sťažovateľke. Okresný súd ďalej rozhodol, že exekútorovi sa priznávajú trovy exekúcie vo výške 51,04 €, ktoré je povinný uhradiť do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Sťažovateľka ďalej uviedla: „Ku dnešnému dňu porušovateľ nevyzval sťažovateľku, aby si vyčíslil trovy konania, ktoré mu v súvislosti s nezákonnou exekúciou vznikli.

Výroky II. (nepriznanie trov konania sťažovateľke, pozn.) a III. (priznanie trov exekúcie, pozn.) uznesenia o zastavení exekúcie sú zjavne nezákonné a sú výsledkom svojvoľného konania porušovateľa.

Dĺžka exekučného konania je vzhľadom k zjavnej nezákonnosti postupu porušovateľa a začatí exekúcie na podklade neúčinného exekučného titulu neprimerane dlho, pričom sťažovateľ vytýka porušovateľovi, že zaviniť, že exekučné konanie nespĺnilo požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, od vydania poverenia 26.08.2011 do zastavenia exekúcie na návrh sťažovateľa dňa 20.01.2015, doručené 17.03.2015 porušovateľ nekonal s urýchlením, nekonal efektívne, nezabezpečil postup podľa §-u 6 O. s. p. – nerešpektoval zásadu rýchlosti konania.

Exekučné konanie trvalo v tak jednoduchvej veci, keď povinný nie je povinným, do jeho zastavenia 3 roky a 6 mesiacov, čo je z ústavného hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné. Obdobne je tak neprijateľné ani z pohľadu nedodržania primeranej lehoty podľa Dohovoru.

Teda sťažovateľka je obeťou porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj obeťou porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľka túto sťažnosť podáva v súlade s rozhodovacou praxou ESLP a to v čase, kedy beží 15 dňová lehota na podanie odvolania.

Stav neistoty sťažovateľky o výsledok konania ako celku doposiaľ trvá, pričom vinou neefektívneho konania a prietahov zo strany porušovateľa nebolo doposiaľ rozhodnuté ani o trovách konania, ktoré sťažovateľke vznikli, porušovateľ sťažovateľku nevyzval k ich vyčísleniu a súčasne nezákonne výrokom č. III rozhodol, že sťažovateľka, ktorá nezapríčinila zastavenie exekúcie, musí zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 51,04 €, čo odporuje logike a je útokom na majetkové práva sťažovateľky chránené čl. 20 ústavy SR.

S akcentom na vyššie uvedené sa sťažovateľka obracia so žiadosťou o pomoc na ústavný súd. Primerane veci žiada, aby ústavný súd rozhodol o porušení jej základných

práv - výrok č. 1, priznaní primeraného zadosťučinenia v sume 2500,- Euro a trov právneho zastupovania pred ústavným súdom – výrok č. 3.

Požiadavka na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 2500,- EURO v dôsledku jej porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote v exekučnom konaní je súladná s rozhodovacou praxou a judikatúrou ESLP, napr. Peter Poláčik p. Slovensku z 15. novembra 2005, Vrabc p. Slovensku z r. 2010...

Sťažovateľka k neefektívnemu a nesúrodému, nekoncentrovanému konaniu porušovateľa ako celku (teda aj vo veci rozhodovania o trovách konania a právneho zastupovania) neprispela.

Stav právnej neistoty sťažovateľky o výsledok konania ako celku stále trvá a to už viac ako 3,5 roka, čo v dôsledku porušenia primeranej lehoty nie je nesúladné s konštantnou judikatúrou ESLP, nie je súladné s čl. 6 ods. 1 cit. Dohovoru.

Vec je dľa sťažovateľky po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá. Vec má pre sťažovateľku mimoriadny význam.

Sťažovateľka tvrdí, že je naďalej obeťou porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Sťažovateľka podáva túto sťažnosť v súlade s judikatúrou ESLP vo veci Ištván a Ištvánová p. Slovensku, 2012...“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s.r.o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod č. k. 55 ER/440/2011, EX 738/11 porušené boli.

2. Obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s.r.o. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2.500,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

3. Obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s.r.o. priznáva úhradu trov konania v sume 279,66 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť na účet jej

právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie

je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa odseku 2 citovanej právnej normy ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré má podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prieťahy v konaní v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 zákona o sudcoch]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že *„Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prieťahy v konaní...“*. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia *„Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“* V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie

opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Z tvrdenia sťažovateľky a príloh, ktoré predložila k sťažnosti, vyplýva, že sťažovateľka 24. marca 2015 podala sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu.

Dňa 2. apríla 2015 podala sťažnosť na prieťahy v namietanom konaní ústavnému súdu. Od podania sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní do podania sťažnosti ústavnému súdu uplynul len veľmi krátky čas (na prípadné zjednanie nápravy samotným okresným súdom). Ústavný súd preto posúdil podanie sťažnosti na prieťahy podľa zákona o súdoch zo strany sťažovateľky iba ako formálny úkon. O to viac, že okresný súd už 20. januára 2015 vo veci rozhodol uznesením tak, že konanie na základe návrhu povinného zastavil, čím došlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky a porušovanie označených práv sťažovateľky už netrvalo.

Na základe týchto zistení ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015